

TVRŽŤ•K POD PANTOFLEM

ĀEtrtek, 10 zĀĀ™Ā- 2015

VšeobecnĀ> si moje okolí myslí, Ā³⁄₄e jsem Ā³⁄₄enská tvrdá a protoĀ³⁄₄e jsem schopná zatlouct hĀ™ebík do zdi aniĀ³⁄₄ by musela následnĀ> volat odborníka na vystavení nové, Ā³⁄₄e snad ani neexistuje problém, který bych nezvládla. Tedy o tom je pĀ™esvĀ>dĀ•ena hlavnĀ> Ā³⁄₄enská Ā•ást osazenstva naší malé vesniĀ•ky. Názory té druhé poloviny jsem ješte nemĀ>la odvahu zjištovat, protoĀ³⁄₄e jim vlastnĀ> fušuju do Ā™emesla, a jak znám pány tvorstva, nebude jejich mínĀ>ní asi moc lichotivé...

Ovšem nikdo není dokonalý, a tak i já jsem zĀ™ejmĀ> nĀ>kde pochybila ve své „vládĀ> Ā³⁄₄eleznou pĀ>stíšemu a všem kolem sebe. ZaĀ•alo to celkem nenápadnĀ> - moje pitbulka zaĀ•la stárnout. A jak ubíhaly mĀ>síce a posléze i roky, dĀ>lala si Ā•ím dál víc co chtĀ>la a kdy a jak chtĀ>la. Pověly jako „k nozeš nebo „zĀ>staĀ>šti Ā•asu a pokud jsem je nĀ>kdy vylovila, pitbulka se zatváĀ™ila nahluchle (coĀ³⁄₄ pochytila od páníĀ•ka), a odbloumala nĀ>kam z doslechu a pokud moĀ³⁄₄no i z dohledu. Mezitím pĀ™ibyly dvĀ> koĀ• jezevĀ•ík, kteĀ™í mi poskytli nové pole pĀ>sobnosti pro moje výchovné snaĀ³⁄₄ení. První koĀ•ka, holka, byla uĀ³⁄₄ na první pohled rozmazlená princezna a na druhý pohled mĀ> v tom jenom utvrdila. Ale s ní jsem ten mocenský souboj tak úplnĀ> neprohrála; celkové jsme skonĀ•ily tak nĀ>kde uprostĀ™ed - já pán, ty pán. UĀ³⁄₄ si ode mĀ> nechá vykartáĀ•ovat Ā•i ostĀ™íha srst a vyĀ•istit uší, aniĀ³⁄₄ by mĀ> sekla. Na oplátku já uĀ³⁄₄ od ní ani neoĀ•ekávám, Ā³⁄₄e by tĀ™eba pĀ™išla na zavolání nebo Ā³⁄₄e by v mé posteli spala projednou soubĀ³⁄₄nĀ> s mýma nohama a ne napĀ™íĀ•. Další pĀ™írustek, se mnou dodnes boxuje velmi stateĀ•nĀ> a urputnĀ>, takĀ³⁄₄e tenhle boj je zatím nerozhodný. On mĀ> nauĀ•il povel „otevřít pitomý dveĀ™eš a já ho nauĀ•ila ješitĀ> lepší povel „vypadniš“, ale tím jsme dospĀ>li k doĀ•asnĀ> remíze a jak to bude dál, ani jeden z nás netuší. A poslední, kocourek, dnes uĀ³⁄₄ roĀ•ní, ten se mnou ani Ā³⁄₄ádnĀ> bitvy svádĀ>t nemusel. PĀ™iznám se, Ā³⁄₄e si mĀ> ochoĀ•il od první minuty a dodnes jsem se z téhle závislosti nedostala. Ale protoĀ³⁄₄e je to úĀ³⁄₄asnĀ> zvíĀ™átka, které Ā•te myšlenky, za celý rok byla snad jenom jedna Ā•i dvĀ> situace kdy jsem na nĀ>j houkla. V tom pĀ™ípadĀ> neposlechl, poctivĀ> dokonĀ•il, co zaĀ•al - hrnul se na jídelním stole do mého talíře ovšem jídlo na talířĀ™i jenom oĀ•uchal, kouknul na mĀ> se znaĀ•ným pohrdáním (ty toho nadĀ>láš pro jedno Ā•uchnutí) a se stolu seskoĀ•il. Nikdy víc tam nešel, kdyĀ³⁄₄ jsme jedli. Ale situace, ve které mi došlo, Ā³⁄₄e je to nĀ>co špatnĀ>, nastala kupodivu pĀ™ed kurníkem. Krmila jsem jako kaĀ³⁄₄dý podveĀ•er slepice a jedna araukána postávala za plastovou popelnicí, v které mám uĀ³⁄₄ namíchané krmení. Byla zvyklá, Ā³⁄₄e jí tam vĀ³⁄₄dycky hodím pár zrní jenom pro ni... Ten veĀ•er jsem se rozhodla, Ā³⁄₄e milá slepiĀ•ka muĀ³⁄₄e dlabat s ostatními v jednom hejnu, z jejich beĀ³⁄₄ného krmítka, a nic jsem jí nehodila stranou. Pak jsem šla po jiné práci a kdyĀ³⁄₄ jsem se za pĀ™ hodiny vrátila, tahle araukána tam ješte poĀ™ád postávala a trpĀ>livĀ> Ā•ekala. No coĀ³⁄₄, tak jsem jí tam nakonec to zrní hodila, ale jen jsem to udĀ>lala, došlo mi, Ā³⁄₄e teĀ• uĀ³⁄₄ si mĀ> docela slušnĀ> vychovala nejenom zvíĀ™átka domácí, ale dokonce blbá slepice… V tom případě neposlechl, poctive dokončil, co začal - hrnul se na jídelním stole do mého talíře - ovšem jídlo na talíři jenom ocuchal, kouknul na me se znaĀ•ným pohrdáním (ty toho nadeláš pro jedno suchnutí) a se stolu seskocil. Nikdy víc tam nešel, kdyĀ³⁄₄ jsme jedli... A pak kdo je tady pánem? HELENA Touto krásnou pĀ™íhodou vzpomínám na kamarádku, která mi zmizela "z obrazu". Ráda jsem ji Ā•etla, stejnĀ> jako vy... Kde je ti, Heli, asi konec?